

Patriotism is the virtue of the vicious.

Oscar Wilde

Hils Oscar og sig, at han ikke skal tænke så meget.

Faster Klara

Prolog

DER VAR EN GANG en lidet succesrig kunstmaler i Østrig-Ungarn. Han hed Adolf til fornavn og skulle blive kendt over hele verden for noget andet.

Den unge Adolf mente, at ægte kunst afbildede virkeligheden, som den var, sådan som øjet så den. Omtrent som et fotografi, bare i farver. "Det sande er det skønne," sagde han og citerede dermed en franskmand, som han ellers ikke ville vide af.

Meget senere i livet, da Adolf ikke længere var helt så ung, lod han bøger, malerier og selv mennesker brænde i den rette verdensopfattelses navn. Det førte til den hidtil største krig i verdenshistorien. Adolf både tabte og døde.

Alt imens hans verdensbillede gik i dvale.

1. DEL

Kapitel 1

HAN HAVDE INGEN anelse om, hvem Adolf var, og han havde aldrig hørt om Østrig-Ungarn. Det havde han heller ikke behov for. Han var medicinmand i en afsides landsby på den afrikanske savanne. Satte så få spor i den røde, jernholdige jord, at ingen længere husker, hvad han hed.

Han var dygtig til lægegerningen, men rygtet om hans evner nåede lige så lidt uden for den dal, han boede i, som begivenhederne i verden nåede ind i den. Han levede et stille, beskedent liv. Døde for tidligt. Sin dygtighed til trods kunne han ikke helbrede sig selv, da der var allermest brug for det. Begrædt og savnet af en lille, men trofast skare patienter.

Hans ældste søn var egentlig for ung til at tage over, men det var nu engang sådan, det fungerede. Sådan havde det alle dage været, og sådan skulle det blive ved med at være.

Efterfølgeren var kun tyve år og endnu mere ukendt end sin far. Han havde arvet faderens relative dygtighed, men ikke hans fordringsløshed. At stille sig tilfreds med så lidt til sine dages ende var ikke lige ham.

Forvandlingen til noget andet begyndte med, at den unge byggede en ny hytte til sin konsultation, med separat venteværelse. Den fortsatte med, at han iførte sig hvid kittel i stedet for masaiernes traditionelle *shúkà*, og fuldbyrdedes, da han skiftede både navn og titel. Sønnen af den medicinmand, hvis navn ingen længere husker, begyndte at kalde sig doktor Ole Mbatian efter den største masai af dem alle, den visionære og sagnomspundne leder. Den originale Ole Mbatian var for længst død og protesterede ikke fra det hinsidige.

Faderens gamle prisliste for behandlinger røg også ud sammen

med alt det andet gamle. Sønnen lavede sin egen, en der ydede den store kriger retfærdighed. Det var ikke længere nok at stille med en pose teblade eller en bid tørret kød som betaling, ikke hvis doktoren skulle finde tid til patienten. Nu kostede det en høne at blive behandlet for mere enkle dårligdomme, mens mere komplicerede var oppe i en ged. For rigtig alvorlige tilfælde forlangte doktoren en ko. Hvis de altså ikke blev *for* alvorlige – sådan at forstå, at hvis man døde, var det gratis.

Tiden gik. Medicinmændene i de nærliggende landsbyer blev udkonkurreret og måtte lukke ned, fordi de blev ved med at hedde det, de altid havde heddet, og insisterede på, at en rigtig masai ikke klædte sig i hvidt. Doktor Ole Mbatians ry voksede i takt med patientlisten. Folden til geder og køer måtte gang på gang udvides. Ole havde så stort et klientel at teste sine urteafkog på, at han efterhånden blev lige så dygtig, som rygten sagde.

Medicinmanden med det tyvstjålne navn var allerede en holden mand, da han kunne fejre sin første søns fødsel. Den lille overlevede de kritiske spædbarneår og blev traditionen tro oplært i sin fars erhverv. Ole den Anden fik mange år ved faderens side, før denne faldt fra. Da dagen uigenkaldeligt kom, beholdt han faderens stjalne navn, men droppede dokortitlen og brændte den hvide kittel, for han havde hørt fra tilrejsende patienter, at læger – til forskel fra medicinmænd – kunne finde på at give sig af med heksekunst. Den medicinmand, der fik ry for at være troldkarl, havde ikke mange dage tilbage i faget, eller overhovedet i livet.

Således blev doktor Ole Mbatian efterfulgt af Ole Mbatian den Ældre, og da hans førstefødte søn blev voksen og overtog praksisen efter sin far og farfar, blev sønnen kendt som Ole Mbatian den Yngre.

Og med ham tager denne fortælling sin begyndelse.

Kapitel 2

OLE MBATIAN DEN YNGRE arvede altså navn, formue, ry og kunnen efter sin far og farfar. I en anden del af verden ville man have sagt, at han var født med en sølvske i munden.

Han blev skolet i ro og mag og måtte ligesom sine jævnaldrende kammerater gå omvejen via oplæringen til kriger. Derfor var han nu ikke blot medicinmand, men nød også stor respekt som masaikriger. Ingen vidste mere om urters og rødders helbredende kraft, og kun få kunne måle sig med Ole, når det kom til spyd, kastekølle og kniv.

Hans medicinske speciale var behandlinger mod flere børn, end familien ønskede. Ulykkelige kvinder valfartede fra Migori i vest til Maji Moto i øst, flere dagsrejser borte. For at kunne få tid til dem alle havde han indført det adgangskrav, at kvinderne allerede skulle have sat mindst fem børn i verden, heraf mindst to drenge. Medicinmanden røbede aldrig sine formler, men man kunne smage, at bitteragurk var en aktiv ingrediens i den grumsede væske, kvinden skulle indtage ved hver ægløsning. Patienter med gode smagsløg anede også, at roden af indisk bomuld indgik i miksturen.

Ole Mbatian den Yngre var rigere end alle andre i landsbyen, inklusive høvding Olemeeli den Berejste. Ud over alle sine køer havde han tre hytter og to koner. For høvdingens vedkommende var det lige omvendt, to hytter og tre koner. Ole fattede ikke, hvordan han fik det til at fungere.

Medicinmanden havde i øvrigt aldrig brudt sig om sin høvding. De var lige gamle og vidste allerede som små, hvilke roller de til sin tid skulle udfylde.

“Min far bestemmer over din far,” kunne Olemeeli finde på at sige for at drille.

Det havde han nøgternt set ret i, men samtidig ville Ole junior nødig tabe en diskussion med ham. Han løste problemet ved at stikke den vordende høvding en på skrinet med kastekøllen, hvorefter Ole Mbatian den Ældre ikke havde andet valg end at give sin søn en højlydt overhaling, samtidig med at han hviskede rosende ord i knægtens øre.

På det tidspunkt var det Kakenya den Smukke, der herskede i dalen. Han led i al hemmelighed under sin erkendelse af, at høvdingetilnavnet ikke alene var sandt, men stort set også det eneste fortrin, man kunne misunde ham. Det gjorde ikke hans bekymring mindre, at den søn, der en dag skulle træde i hans fodspor, så ud til at have arvet sin fars mangler, men ikke hans smukke ydre. Det pyntede heller ikke på unge Olemeelis udseende, at medicinmandens søn havde slået to af hans fortænder ud.

Kakenya den Smukke havde utrolig svært ved at træffe beslutninger. Sommetider lod han sine koner bestemme, men uheldigvis havde han et lige antal koner. Hver gang de var uenige om noget (det vil stort set sige altid), stod han alligevel tilbage med den udslagsgivende stemme uden at vide, hvad han skulle gøre med den.

I sit livs efterår og med hele familiens støtte lykkedes det dog Kakenya at udtænke noget, han kunne være stolt af: Hans ældste søn skulle ud at rejse, længere end nogen anden før ham. Han skulle blive en berejst mand og komme hjem med indtryk fra verden udenfor. Den visdom og indsigt, han derved samlede sig, ville komme ham til gavn, når han til sin tid skulle overtage høvdingembedet. Olemeeli ville aldrig blive lige så smuk som sin far, men han kunne blive en resolut og fremsynet høvding.

Det var tanken.

Men nu går det jo ikke altid, som man har tænkt sig. Olemeelis første og sidste lange rejse gik på farmands ordre til Loiyangalani. Ikke kun fordi det lå længere væk, end man næsten kunne forestille sig, men også fordi der gik rygter om, at man der højt mod nord havde fundet nye måder at rense søvand på. Opvarmet sand og c-vitaminrige urter kombineret med åkanderødder var en gammelkendt metode. Men i Loiyangalani var de åbenbart kommet på noget, der både var enklere og mere effektivt.

“Drag derop, min søn,” sagde Kakenya den Smukke. “Tag ved lære af alt det nye, du møder på din færd, og kom så hjem og bered dig på dit hverv. Jeg føler, at jeg ikke har langt igen.”

“Jamen far ...” sagde Olemeeli.

Længere kom han ikke. Han havde altid svært ved at finde de rigtige ord. Og den rigtige tanke.

Rejsen varede en halv evighed. Eller en hel uge. Da Olemeeli endelig nåede frem, kunne han konstatere, at indbyggerne i Loiyangalani var langt fremme med mangt og meget. Vandrensningen var én ting. Men de havde også fået installeret noget, de kaldte elektricitet, og borgmesteren brugte en maskine i stedet for pen eller kridt, når han skrev breve.

Olemeeli ville sådan set bare hjem igen, men faderens ord genlød i ham. Derfor granskede han indgående både det ene og det andet; så meget skyldte han i det mindste sin far. Elektriciteten slap han uheldigvis så galt af sted med at studere, at han fik et stød, besvimed og var bevidstløs i flere minutter.

Da Olemeeli kom til sig selv, sundede han sig lidt, inden han vendte sig til skrivemaskinen. Med den gik det imidlertid så uheldigt, at hans venstre pegefinger kom i klemme mellem D og R, hvilket gjorde ham så forskrækket, at han trak hånden så heftigt til sig, at fingeren brækkede to steder.

Så kunne det være nok. Olemeeli gav sine hjælpere besked på at pakke til den anstrengende hjemrejse. Han vidste allerede, hvad han ville rapportere til far, Kakenya. At elektricitet kunne finde på at bide, bare fordi man stak et søm i et hul i væggen, var slemt nok. Men den maskine til at skrive med var jo direkte livsfarlig.

Kakenya den Smukke fik sjældent ret i sine profetier. Men de bange anelser om kun at have kort tid tilbage i jordelivet viste sig at slå til. Den delvis tandløse søn tog bævende over.

Allerede den første dag efter faderens begravelse udstedte den nye høvding Olemeeli tre nye dekreter.

Et: Det, der kaldtes elektricitet, måtte aldrig nogensinde installeres i den dal, Olemeeli herskede over.

To: Maskiner til at skrive med måtte ikke føres over grænsen.
Samt tre: Landsbyen skulle investere i et helt nyt vandrensningsanlæg.

Sådan gik det til, at Olemeeli næsten fire årtier senere herskede over den eneste dal i Masai Mara, hvor der hverken var strøm, skrivemaskiner eller med tiden computere. Det blev dalen, hvor der ikke boede en eneste af alle jordens seks milliarder mobiltelefonbrugere.

Han kaldte sig Olemeeli den Berejste. Han var lige så upopulær, som hans far i sin tid havde været. Bag hans ryg blev han kaldt en del mindre smigrende navne. Ole Mbatian den Yngres favorit var "Høvding Tandløs".

At den alt andet end elskede høvding og den anerkendt dygtige medicinmand var jævnaldrende, fik ikke deres gamle uvenskab til at jævne sig ud. Men eftersom de også var de to vigtigste mænd i landsbyen, gik det ikke an, at de skændtes højlydt som i ungdommen. Ole Mbatian forligede sig med, at den mest bagstræberiske af alle også var ham, der bestemte. Til gengæld vendte Olemeeli den Berejste det døve øre til, når medicinmanden påpegede, hvem af dem der havde flest tænder tilbage i munden.

For Ole Mbatian var høvdingen et stadigt, men dog udholdeligt irritationsmoment. Hans eneste egentlige sorg i livet var en anden, nemlig den at have fået fire børn med sin første kone og fire med den anden – otte døtre, men ingen søn. Allerede efter den fjerde pige gav han sig til at eksperimentere med sine urter og rødder, for at det næste barn skulle blive en dreng. Men over for denne medicinske udfordring kom han til kort. Døtrene blev ved med at komme, indtil der slet ingen kom. Konerne holdt op med at levere, selvom der hverken havde været bitteragurk eller indisk bomuld i de blandinger, Ole Mbatian forsøgte sig med.

Efter fem generationer medicinmænd skulle den næste mand i rækken altså ikke være en Mbatian, eller hvad de nu hed inden da.

Kvindelige medicinmænd eksisterede ikke i masaiernes verden. Det fremgik ligesom allerede af betegnelsen.

Ole fandt længe en vis trøst ved, at Høvding Tandløs ikke havde større held end ham selv med børneavlen. Olemeeli fik seks døtre, sideløbende med at Ole fik sine otte.

Men der var jo det her med, at høvdingen havde en ekstra kone at ty til. Inden denne hans yngste kone nåede at blive for gammel, skænkede hun sin mand og høvding en søn og arvtager. Stor fest i landsbyen! Den stolte far kundgjorde, at det skulle fejres hele natten. Og det blev det. Alle festede, lige til solen stod op, bortset fra medicinmanden, som havde hovedpine og gik tidligt hjem i seng.

Det var efterhånden mange år siden. Betydelig flere, end Ole kunne tro, at han havde tilbage. Men han var endnu ikke parat til at møde Den Store Gud. Han syntes stadig, han havde en del at give. Han var ikke helt klar over, hvor gammel han var nået at blive – men måtte konstatere, at han ikke var helt så skrap som før med bue og pil og ikke længere ramte helt så godt med spyd, kastekølle og kniv. Jo, ved nærmere eftertanke måske med kastekøllen. Han var trods alt regerende landsbymester.

Smidigheden var der heller ikke meget at udsætte på. Han bevægede sig med næsten samme lethed, som han altid havde gjort. Om end ikke lige så gerne. Var vel ved at blive lidt magerligt anlagt. Havde tandpine. Og midler mod tandpine. Synet var noget mere sløret end i ungdommen, men det oplevede Ole ikke som noget problem. Han havde allerede set alt, hvad der var værd at se, og han fandt alt, hvad han havde brug for at finde.

Alt i alt var der tegn på, at en vis alder var gledet over i en anden. Alternativt at Ole Mbatian var deprimeret. Når sorgen over den søn, han aldrig fik, blev for knugende, ordinerede han sig selv en blanding af johannesurt og rosenrod i solsikkeolie. Det hjalp gerne.

Eller også tog han en ekstra runde på savannen. Han var ude tidligt om morgenen i sin evige jagt på nye rødder og urter til medicinskabet. Arbejdede, inden solen blev for varm. Drog af

sted, mens det stadig var mørkt. Årvågent lyttende efter lyde fra de næsten lydløse løver på jagt.

Var hans skridt for resten ved at blive kortere? Engang havde Ole været så langt væk som i Nanyki. En anden gang var han gået hele vejen til foden af Kilimanjaro og videre op på bjerget. Nu var det, som om allerede nabolandsbyen lå langt borte. Intet tydede på, at Ole Mbatian den Yngre en dag i en ikke alt for fjern fremtid skulle vække stor forvirring og opstandelse i Stockholm, Europa og verden. Denne masai, der havde så god forstand på at forædle savannens helbredende kræfter, vidste intet om hverken den svenske hovedstad eller det kontinent, den lå på. Og om verden vidste han ikke andet, end at den i sin tid blev skabt af En-Kai, Den Øverste Gud, ham der boede i bjerget Kirinyaga. Ole Mbatian kaldte sig kristen, men der var sandheder, Bibelen ikke kunne røkke ved. Skabelsesberetningen var en af dem.

“Ja, ja,” sagde han til sig selv.

Det gjorde han sommetider. Det betød, at han måtte klø på lidt endnu. Ved godt mod, alt i alt.

Kapitel 3

GODT TI TUSINDE kilometer nord for masaiernes rige, i en forstad til Sveriges hovedstad, Stockholm, overrakte Lasse nøglerne til køberen af sit livsværk. Det var tid til at gå på pension.

Det var ikke nogen stor ting for den forhenværende pølsemand. Man fødtes, svarede enhver sit, trak sig tilbage, døde og blev puttet i jorden. Mere var der ikke i det.

Des større – og frem for alt værre – var det for en af hans stamkunder. Tænk, at Lasse solgte sin pølsevogn til en araber! En, der ikke vidste, hvad Västervikssennep var. Eller at pølsen skal ligge *oven på kartoffelmosen* i en *“pølse med mos”*. Og som nu også satte kebab på menukortet.

Den slags kan præge enhver for livet. Victor var kun femten år, da det skete. At hænge ud foran kiosken på knallerten var ikke længere, hvad det havde været.

Vennerne skiftede mødested til det nye pizzeria på den anden side af torvet, men det blev jo drevet af en anden araber.

Der var noget med araberne. Og iranerne. Irakerne. Jugoslaverne. Ingen af dem vidste, hvad Västervikssennep var. De gik i noget mærkeligt tøj. Talte mærkeligt. Kunne de ikke lære rigtigt svensk?

Det var én ting. En anden var, at hans venner ikke kunne se det. De valgte ikke pølsevognen fra til fordel for pizzeriaet, fordi pølsen var blevet til kebab, men fordi der var så meget lunere inden døre. Når Victor forsøgte at gøre dem begribeligt, at Sverige var ved at blive forvandlet, grinede de bare af ham. En eks-jugoslav hist og en iraner pist satte vel bare lidt kulør på tingene?

Victor stod alene med sine overvejelser. Når de andre gik på diskotek, sad han hjemme på drengeværelset. Når de andre spillede fodbold i weekenden, gik han på kunstmuseum. Der fandt han trøst i det ægte svenske, for eksempel den franske rokoko og nyklassicismen, som Gustav III førte fra Italien til Sverige. Men frem for alt *nationalromantikken*: Der fandtes ikke noget smukkere end Anders Zorns maleri "Midsommerdans" og intet mere alvorstungt end Karl XII's ligfærd i Gustaf Cederströms udførelse. Kebabbens antitese.

Gymnasiereene blev en plage. De andre drenge i klassen syntes, han var en sær snegl, der sådan kunne den svenske kongerække udenad, fra nihundredtallet og frem. Selv fandt han de andre drenge uinteressante. Og pigerne ... ja, der var noget galt med dem. Nogle af dem havde et stykke stof viklet om hovedet, dem ville han ikke have noget at gøre med. Men selv dem, der var rigtige svenskere ... De var ligesom så svære at snakke med. Hvad skulle de overhovedet tale om? Hvordan kom man tæt på en pige uden dermed at lade hende komme for tæt på?

Det kom nærmest som en befrielse, da han skulle ind og springe. Tolv måneders orden og system i nationens tjeneste. Men selv ikke det svenske forsvar kunne være i fred for udlændingene. Eller for kvinderne.

Som ung voksen overvejede Victor en politisk karriere. Han abonnerede på *Folketribunen*, en avis som i alt væsentligt holdt sig til de samme sandheder som han selv. Han var til nogle møder med formodet ligesindede, men det var ikke lige ham. De andre ville forandre tingenes tilstand med vold, men det krævede jo, at man var indstillet på at slås, og det kunne på den anden side gøre ondt. Victor kendte kun alt for godt begrebet smerte fra dengang, der forsvandt tre hundrede kroner fra hans fars tegnebog. Faderen havde ingen beviser, men gav alligevel den femtenårige en ordentlig røvfuld. Selve sagsforholdet var ikke noget, sønnen sidenhen fandt grund til at diskutere med sig selv.

Det parti, Victor snusede til, havde både formand og næstformand, mens han selv endte allernederst på rangstigen. Og i partisammenhængen forventedes man både at adlyde og samarbejde.

Ikke alene med andre mænd, men også med kvinder. Hvordan skulle man samarbejde med sådan nogle? Og adlyde dem?

Han nåede til den konklusion, at Sverige var fortabt, medmindre hans midlertidige venner i modstandsbevægelsen slap af sted med deres revolution. Eller han selv tog hånd i hanke med tingene – uden at risikere at få tæv eller ryge bag tremmer undervejs. Selvom Sverige generelt set var i forfald, var det stadig muligt at blive til noget i landet, til forskel fra i partiet, hvor man skulle tage *hensyn*. Det var næsten det værste ord, Victor vidste. Hensyn til partiformanden, hans næstformand, hans kone og hendes kat. Nej, det var beslutsomhed, ikke hensyn, der skulle til for at beskytte Sverige mod parasitterne.

Den ensomme mand på lidt over tyve år skyldte ikke nogen noget. Han satte sig for at komme til tops og lade hensynsløsheden blomstre deroppefra.

Det måtte tage den tid, det ville, og det gjorde ikke spor, hvis det skete på andres bekostning. Præcis hvilken top havde heller ikke noget at sige, bare den var høj nok.

Opstigningen mod toppen begyndte med, at han skaffede sig en stilling i Stockholms mest ansete kunsthandel. Han vidste jo pænt meget om ægte kunst, og under ansættelsessamtalen lykkedes det ham at fylde kunsthandler Alderheim med løgn om, hvor positivt han stillede sig til den modbydelige modernisme. Han havde for en sikkerheds skyld læst op på emnet inden ansættelsessamtalen og kunne sige ting som:

“Det er sin sag at sidde her foran byens store kunsthandler og udtrykke tankens egentlige funktion.”

Dermed refererede han til surrealismens grundlægger, som den potentielle arbejdsgiver heldigvis ikke spurgte nærmere til, for Victor havde glemt hans navn. Men han huskede så meget, som at manden var venstrefløjdsdigter og stifter af en antifascistisk gruppe. Kort sagt idiot.

Idéen med kunsthandelen var ikke grebet ud af luften. Victor havde tænkt det hele meget grundigt igennem: Hvis man ville udvirke ægte forandring skulle man have en *position*. Al respekt

for den, der tævede en bøsse eller skræmte livet af en perker, men nogen forandring, som var værd at tale om, førte det ikke til. Undtagen for den specifikke bøsse eller perker.

Position skaffede man sig ved at færdes i de rigtige kredse. Ergo var det pengene og magten, Victor skulle gå efter. At begynde nede fra bunden af erhvervslivet ville være lige så håbløst som at gøre det inden for politik.

Kunsthandelen var et perfekt springbræt, for hvis der var noget, der forenede medlemmerne af den socialliberale magtelite, så var det opera, teater – og billedkunst. Allerhelst det modernistiske bras, som Alderheim solgte. Stod han der og knyttede kontakter til kunderne, var det kun et spørgsmål om tid, før han ville blive tilbudt noget bedre.

Selve arbejdet bestod netop i at være hovedansvarlig for kunsthandelens klientel. Victor fik forhandlet sig frem til at kunne kalde sig kundechef. Alderheim havde egentlig forestillet sig en assistent, men han var gammel, træt og nem at overtale. Kundechefens hovedopgave var at få den aktuelle kunde til at synes godt om kunstværket ved at synes godt om ham.

“I min sjæl er jeg dybest set en Cézanne,” kunne han sige med et spontant og dog undseligt smil. “Men jeg må tilstå, at jeg er draget af Matisse.”

Og smøre yderligere tykt på med noget pladder som:

“Altid denne Matisse ...”

Resten af sætningen holdt han for sig selv (“... gid han må brænde i helvede!”).

Kunden troede måske, at kundechefens hjerte bankede for noget mellem impressionisme og ekspressionisme, men i virkeligheden fulgte han bare sin plan.

Alderheim blev forblændet af kundechefens charme. Den nye medarbejder følte mere og mere som den søn, han aldrig havde fået.

På det tidspunkt hed Victor stadig Svensson til efternavn. Alligevel skete det, at en kunde indbød ham til fernisering eller noget andet væmmeligt, men vigtigt. Victor sørgede for at være, hvor

han skulle være, og på det rigtige tidspunkt. Afventede de chancer, der måtte byde sig, konstant på udkik efter enhver ledetråd, der kunne føre videre opad.

Han gav sig selv to år. Gav det ikke pote i løbet af dem, ville han skride og tænke forfra. At det hele skulle løse sig af sig selv, havde han ikke forestillet sig. Men fremtiden kom til ham, der hvor han var, uden at han behøvede at opsøge den. Jenny, hed hun.

Kvinden var alt det, Victor foragtede. Hun var svag, sentimental og ikke til at blive klog på. De fortrin, hun trods alt havde, udnyttede han ved en gang om ugen at gå til en luksusprostituert på et af Stockholms finere hoteller. Fordelen ved det med luksus var, at han kunne betale mod faktura. Og at den sex, han fik, kaldtes ramme, lærred eller noget andet passende. Nogen anden glæde mente han ikke, at man kunne have af det modsatte køn. Bortset fra ...

Victor havde godt bemærket, at den gamle Alderheim tidligt gjorde sig visse tanker med hensyn til sin datter. Hun havde vel kun lige lært at gå, da Victor kom til. Han var nitten år og ni måneder ældre, så det krævede tålmodighed. Og fortsat opbakning fra den gamle. Han var selv femogtyve år ældre end sin mistroiske madamme. Hun kunne på længere sigt være blevet en hindring for arrangementet, hvis ikke hun havde ryddet sig selv af vejen forinden.

Jenny voksede til uden dermed at blive spor tiltrækkende. Hun gik i ét med væggen. Var blottet for udstråling. Gik dårligt klædt.

Men hun var en Alderheim. Og en dag ville hun arve. Et ægteskab mellem Victor og hende kunne både give ham et fint efternavn og på længere sigt hele forretningen.

Der var bare det med madammen. Victor havde hende mistænkt for at være venstrefløjskvinde, for hun syntes, det skulle være op til Jenny selv at søge og finde kærligheden. Og hun betvivlede kundechefens følelsesmæssige engagement og loyalitet. Med god grund, så det var et held, at hun kradsede af.

Det tog kun et par dage. Kræft i hver eneste kropsdel. Hun

havde ikke sagt et ord om, at hun havde smerter. Stod bare ikke op om mandagen. Blev båret ud om onsdagen. Begravet en uge senere.

Efter at madammen var gået bort, holdt den aldrende indehaver sig oppe i lejligheden, hvor han sad og sørgede over svundne tider. Om aftenen lod han Jenny tænde op i kaminen i biblioteket med læderlænestolene, yndlingsmalerierne på væggene og det store akvarium.

Der bød han den påtænkte svigersøn på cognac. Det kunne blive til pænt mange glas på en uge, men det smagte godt og tjente et godt formål. I dagtimerne plejede Victor kundekredsen med stadigt større løgnagtighed og elegance, samtidig med at han hundsede passende meget med pigebarnet Jenny.

Alderheims datter blev tolv år, hun blev fjorten, femten. Brokkede sig aldrig, havde tilsyneladende overhovedet ingen venner eller kammerater. Varetog de nye pligter, hun blev tildelt, med samme neutrale udtryk som altid. Efterhånden stod hun for al rengøring i både lejligheden og forretningen. På den måde sparede Victor en halvtidsstilling og kunne købe lidt mere sex, uden at det kunne ses på bundlinjen. Han satte hende også til det kedelige arkiveringsarbejde i kælderen, hvor hun alligevel helst ville være. Hun ligefrem *lugtede* af arkiv.

Bedst som alting så lysest ud, slog lynet ned i form af en af de prostituerede fra gamle dage! Pludselig stod hun bare der i forretningen med en teenageknægt ved sin side.

“Han hedder Kevin,” sagde hun.

“Og hvad så?” sagde Victor.

Kvinden gav drengen besked på at gå udenfor og vente. Da han var uden for hørevidde, sagde hun:

“Det er din søn.”

“Min søn? For fanden, han er jo sort.”

“Ja, og hvis du kikker nøje på mig, forstår du måske, hvordan det kunne gå så galt.”

Kvinden bebrejdede ikke sig selv noget. Det var ikke en del af jobbet at vurdere den enkelte kundes karakter, inden man gjorde

forretning. Og derefter var der kun én regel: Dem, der slog, måtte ikke komme igen, og dem, der ikke slog, var velkomne, så længe de betalte deres regninger. Manden over for hende havde tilhørt sidstnævnte kategori.

Victor måtte lukke butikken og skaffe den løgnagtige kvinde og hendes dreng af vejen, inden Jenny kom op fra arkivet. Den gamle sad som sædvanlig oppe i den syvværelses og hverken hørte eller så noget.

Den nyslåede, højst eventuelle far trak mor og søn med hen på en café nogle gader derfra (det var utroligt, så hærget hun var kommet til at se ud på blot nogle få år). Han spurgte, hvad hun ville.

Hun ville det værste af alt. At han tog sit ansvar som far på sig. I alle de år havde hun ikke sagt noget om Kevins eksistens, men et hårdt liv tærede på hende, og nu havde hun brug for hjælp. Desuden fortjente drengen at have en far.

Havde det så bare handlet om penge.

“Hjælp, til hvad?” sagde han.

“Jeg er syg.”

“Hvad skal det sige?”

Kvinden tav. Kevin havde ørerne fulde af musik, men for en sikkerheds skyld sendte hun ham over i kiosken på den anden side af gaden efter slik. Og sagde:

“Jeg skal dø.”

“Det skal vi alle.”

Ny tavshed ved bordet, indtil kvinden fortsatte:

“Jeg har aids.”

Victor skubbede stolen bagud.

“Føj for fanden!”

Han ville nægte alt, men den pestbefængte havde muligvis visse omstændigheder på sin side. Og hun dukkede op, netop som hun *ikke* skulle i forhold til Victors tidsplan.

Han kunne ikke bare jage hende væk. Så længe hun levede,

kunne hun komme på uanmeldt besøg i kunsthandelen for at spytte blod eller snakke faderskab med hvem som helst.

Så længe hun levede, altså. Det så heldigvis ikke ud til at blive ret længe.

Derfor måtte *købe sig tid* og *risikominimering* være nøgleordene.

I de efterfølgende forhandlinger med den døende mor lovede Victor at tage sig af hendes unge, til han blev myndig, mod at hun aldrig tog ordet “far” i sin mund, når ungen hørte det.

“Ungen?” sagde kvinden. “Han har et navn. Kevin.”

“Drop det ordkløveri.”